

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **P. L.**, zastoupeného JUDr. Janem Matějíčkem, advokátem se sídlem Politických vězňů 98, Kolín 3, proti žalovanému: **Velitel Vojenského útvaru 2802** v Olomouci, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 12. 2009, č. j. 9-140/2009-2802/OsŠ, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 15. 4. 2010, č. j. 38 Ad 12/2010 – *7*,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal osobně dne 11. 3. 2010 u Krajského soudu v Ostravě žalobu proti shora uvedenému rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí velitele VÚ 7214 Čáslav ze dne 5. 10. 2009 čj. 250-25/2009-7214 o zamítnutí návrhu žalobce na vykázání služby od 1. 12. 1999 do 31. 12. 2006 pro účely výsluhových náležitostí zvýhodněně (jedenapůlnásobkem). Řízení o tomto návrhu bylo zahájeno dne 7. 7. 2006, odvolacím orgánem bylo několikrát zrušeno a vráceno k dalšímu řízení.

Krajský soud usnesením ze dne 15. 4. 2010 č. j. 38 Ad 12/2010 - 7 žalobu odmítl jako opožděně podanou podle § 46 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) a rozhodl o náhradě nákladů řízení. V odůvodnění uvedl, že napadené rozhodnutí žalovaného bylo žalobci (resp. jeho zástupci) doručeno dne 11. 1. 2010. Podle § 151 zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání (dále jen „zákon č.

221/1999 Sb.“), návrh na přezkoumání rozhodnutí služebního orgánu soudem je možno podat do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Řízení probíhalo podle zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Krajský soud z ustanovení správního řádu dovodil, že napadené rozhodnutí žalovaného nabylo právní moci dne 11. 1. 2010 a lhůta pro podání žaloby uplynula dne 10. 2. 2010. Vzhledem k tomu, že žaloba byla podána až dne 11. 3. 2010, byla podána opožděně a byla odmítnuta.

Stěžovatel kasační stížnost opřel o § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tedy tvrdil nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí žaloby.

Stěžovatel uvedl, že zákon č. 221/1999 Sb. se vztahuje na služební poměr vojáků z povolání. Stěžovatel však již není vojákem z povolání, jeho služební poměr zanikl propuštěním. Nemohou se proto na něj vztahoval procesní ustanovení zákona č. 221/1999 Sb.; vztahují se na něj obecné procesně právní předpisy, které upravují jeho přístup k soudu a lhůty, v nichž je povinen činit příslušná podání. Zákona č. 221/1999 Sb. nelze použít v oblasti mimo služební poměr. Přezkoumání rozhodnutí služebních orgánů nevojáka je nutno posuzovat pouze a zcela podle s. ř. s., a to i v otázce lhůty pro přezkoumání rozhodnutí soudem. Kratší lhůta pro přezkum správního rozhodnutí u vojáků může být dobře odůvodněna právě existencí zvláštního poměru, pro který je přiměřené, aby přezkum probíhal rychleji, než v obecných případech. Jinak by nebylo důvodu vytvářet zvláštní skupinu občanů, pro které platí jiné lhůty než pro ostatní.

Stěžovatel navrhl, aby napadené usnesení krajského soudu bylo zrušeno a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

Žalovaný (zastoupen Vojenským úřadem pro právní zastupování Ministerstva obrany, nám. Svobody 471, Praha 6) ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl její zamítnutí.

Žalovaný uvedl, že s účinností do 30. 9. 2009 bylo v § 158 zákona č. 221/1999 Sb. výslovně uvedeno, že v řízení ve věcech služebního poměru se postupuje podle části deváté tohoto zákona i tehdy, když služební poměr vojáka zanikl. I kdyby se však postupovalo podle zákona č. 221/1999 Sb. účinného po tomto datu, nic by to nezměnilo na skutečnosti, že podle § 151 tohoto zákona návrh na přezkoumání rozhodnutí služebního orgánu soudem je možno podat do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Podle § 152 věty poslední tohoto zákona se v řízení ve věcech služebního poměru postupuje podle části deváté tohoto zákona i tehdy, když služební poměr vojáka zanikl. Žalovaný proto nepovažuje argumentaci stěžovatele, že jako na nevojáka je na něj třeba namísto procesních ustanovení zákona č. 221/1999 Sb. vztáhnout ustanovení s. ř. s., za správnou, nemající oporu v právní úpravě. Žalovaný rovněž připomněl § 72 odst. 1 s. ř. s., podle něhož lze žalobu podat do dvou měsíců, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. V tomto případě stanoví zákon č. 221/1999 Sb. lhůtu třicetidenní, kterou stěžovatel zmeškal.

Nejvyšší správní soud, vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.), posoudil kasační stížnost takto:

Jedinou stížní námitkou stěžovatele je tvrzení, že v době řízení před správním orgánem již nebyl vojákem z povolání, takže se na něj zákon č. 221/1999 Sb. nevztahuje a

nevztahuje se na něj ani třicetidenní lhůta, v níž je třeba podat žalobu o přezkoumání rozhodnutí soudu. Stěžovatel vyslovil názor, že se na něj vztahuje obecná dvouměsíční lhůta k podání žaloby, jak je stanovena v § 72 odst. 1 s. ř. s.

Podle § 152 poslední věty zákona č. 221/1999 Sb. v řízení ve věch služebního poměru se postupuje podle části deváté tohoto zákona i tehdy, když služební poměr vojáka zanikl. Podle § 151 tohoto zákona návrh na přezkoumání rozhodnutí služebního orgánu soudem je možno podat do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

Z těchto ustanovení je třeba dovodit, že zákon č. 221/1999 Sb. v řízení ve věcech služebního poměru nečiní rozdíl mezi tím, kdo je v době tohoto řízení vojákem, a tím, jehož služební poměr v té době již skončil. V obou případech služební orgán postupuje podle části deváté zákona a v obou případech je třeba návrh na přezkoumání rozhodnutí služebního orgánu soudem podat ve lhůtě třiceti dnů. Ze zákona č. 221/1999 Sb. nelze dovodit stěžovatelem tvrzené rozlišování délky lhůty k podání žaloby podle toho, zda žalobce je v té době ještě vojákem nebo zda jeho služební poměr již zanikl. Podkladem pro stanovení jiné (kratší) lhůty zvláštním zákonem je § 72 odst. 1 s. ř. s., podle něhož žalobu lze podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou.

Krajský soud se tedy v projednávané věci nedopustil nezákonnosti a Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatel ve věci úspěch neměl a žalovanému nevznikly náklady, které by převyšovaly jeho běžnou úřední činnost.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. července 2010

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda

senátu